ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἔρρ. Σαβὰζ (Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάποτε κάποτε, ἡ Ἑλένη ἐσήκωνε τοὺς ὡραίους λευκούς της ὤμους ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως πρὸς τὸν Σάσαν.

Ἐφαίνετο ὅτι πολὺ γρήγορα ἄρχισε τοὺς ἔρωτάς της μὲ τὸν ἀνεψιό της!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βόρις μοῦ εἶπε διάφορα πράγματα γιὰ τὴν κόρη μου καὶ μερικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Κωνσταντίνου Βελέτσκη, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζε τὸν «εὐγενέστερον τῶν Ρώσων». Προσέθεσε δὲ ὅτι θὰ τὸν γνωρίσωμε καλὰ καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσουμε καὶ μεῖς ὅσο κι' αὐτεί.

Κατόπιν ὁ Βόρις ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Εἶδε φαίνεται τὸ βλέμμα ποὺ εἶχα προσηλωμένο στὸν Σάσα καὶ στὴ σύζυγό μου καὶ διέκοψε τὴν ὁμιλία τους λέγοντας :

— Θὰ ξέρετε ἴσως πῶς ἡ κόρη σας, ἡ Μαργαρίτα, γυρίζει μεθαύριο ἀπὸ τὴν ἐξοχήν ;

Ἡ πληροφορία αὐτὴ μοῦ ἦρθε κατακέφαλα.

— Ἡ κόρη μου ἐπιστρέφει ; ρώτησα δυνατά, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ τ' ἀποδώσουν στὴ χαρά μου.

Μάλιστα θὰ εἶν' ἐδῶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες. Αὐτὸ βέβαια σᾶς εὐχαριστεῖ πολύ. Ἔχετε δυὸ χρόνια νὰ τὴ δῆτε. Δὲν εἶν' ἔτυι ;

Καὶ πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ μανδύα του ἕτοιμος νὰ φύγῃ.

Ἐσηκώθηκε καὶ ὁ Σάσας, ἀλλὰ μὲ δυσκολία.

— Θὰ ἔλθω αὔριο, πάλι ἐξαδέλφη μου, εἶπε στὴν Ἑλένη καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς δείξω τὴς ὠμορφιὲς τῆς Πετρουπόλεως. Θὰ ἔλθω μόνος χωρὶς τὸν ἀδλφό μου καὶ θὰ μείνω περισσότερο μαζύ σας.

— Συνταγματάρχα Λένοξ, προσέθεσε ὁ Βόρις, ἀπευθυνόμενος σὲ μένα, ὁ Κωνσταντῖνος σᾶς ἐνέγραψε μέλος στὴ λέσχη καὶ θὰ περάσουμε λίγες ὧρες εὐχάριστες μαζύ.

Κατόπιν μ' ἐχαιρέτισε σφίγγοντάς μου τὸ χέρι. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Σάσας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, πῶς; ἔδωσε ἕνα ἀκόμα... συγγενικὸ φίλημα στή. . γυναῖκά μου !

Ὅταν ἔφυγαν οἱ κύριοι καὶ δὲν ἄκουγα πειὰ τὰ βήματά τους, γύρισα πρὸς τὴν Ἑλένη :

— Εἶνε φρικτό, τῆς εἶπα νὰ παίζῃς τὸ ρόλο τῆς Λώρας, τῆς συζύγου μου.

— Συγχωρήσατέ με, ἀπήντησεν, εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεται αὐτὸ πρὸς ἀσφάλειά μας. Ἀλλ' ἂν εἴσθε θυμωμένος, κλεῖστε τὴν πόρτα. Φωνάζετε καὶ εἶνε ἐπόμενον νὰ μᾶς ἀκούσουν καὶ νὰ καταστραφοῦμε καὶ οἱ δύο.

Ἔκλεισα δυνατὰ τὴν πόρτα καὶ συνέχισα εἰρωνικά :

— Ὑποθέτω πῶς θὰ σ' ἀρέσῃ νὰ σὲ λέω κι' ἐγὼ Λώρα ;

— Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ-πολὺ ἀσφαλέστερο. Προκειμένου νὰ μὲ λέγετε κυρίαν, καλύτερα νὰ μὲ φωνάζετε μὲ τὸ ὄνομα Ἑλένη. Πέστε ὅτι τὸ Λώρα εἶνε τὸ χαϊδευτικό μου.

— Αὔριο, συνέχισα, ἡ σύζυγος τοῦ Κωνσταντίνου θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ καὶ μευθαύριο θὰ πᾶμε μεῖς σπῆτί τους. Ἐκεῖ θὰ σὲ τιμοῦν καὶ θὰ σὲ σέβωνται γιὰ γυναῖκά μου, γιὰ τὴ μητέρα τῆς κόρης μου. Ἄ, σὺ τὸ δὶν θὰ γίνῃ ποτέ. Θὰ ἐξηγήσω στὸν Κωνσταντῖνο ὅλη τὴν ὑπόθεσι καὶ θὰ λυτρωθῶ ἀπὸ σᾶς...

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καταστροφή σας, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα ἡ Ἑλένη. Θ' ἀναγκασθῇ ἀπὸ καθῆκον, ὡς ὑπήκοος τοῦ Τσάρου, νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα στὴν ἀστυνομία. Ἂν δὲν τὸ κάνῃ αὐτό, θὰ γίνῃ συνένοχός μας. Πέστε του, σὰν θέλετε, τὴν ἱστορία μας... Δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἕνα. Ἂν κάνῃ τὸ πρῶτο, θὰ καταστρέψῃ σᾶς, τὸν συγγενῆ του, καὶ οἱ δυὸ θὰ χαθοῦμε. Ἂν κάνῃ τὸ δεύτερο, ἂν δὲν μᾶς μηνύσῃ, θὰ καταστρέψῃ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, γενόμενος συνένοχος...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν φανερή. Πρὸς χάριν τοῦ Βελέτσκη δὲν ἔπρεπε ν' ἀνοίξω τὰ χείλη πρὸς αὐτόν.

— Λοιπόν, δὲν θὰ καταγγείλετε τίποτε ; Ὥστε νὰ μείνω ἥσυχη γιὰ μία ἢ δύο ἡμέρες ἀκόμη ; μοῦ εἶπεν αὐτή.

— Ὄχι ! ἐφώναξα, μόνον γιὰ μισὴ ὧρα θὰ λέγεσαι ἡ ἐπίσημος σύζυγός μου. Ἡ τιμή μου δὶν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ ἀφήσω νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀπάτη αὐτή.

Σηκώθηκα συγχρόνως καὶ πῆρα τὸ καπέλλο καὶ τὸ πανωφόρι μου.

Ἡ Ἑλένη ἔγινε κατακίτρινη.

— Ποῦ πηγαίνετε ; ρώτησε.

— Στὸν φίλο μας τὸν βαρῶνον Φρίεδριχ, ἀπήντησα πλησιάζοντας τὴν πόρτα.

— Τότε πρὶν φύγετε, ἀποχαιρετίσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, καὶ συγχωρεῖστέ με, γιατὶ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ μὲ βλέπετε...

— Ἡ τελευταία ;...

— Ναί ! Δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ ἀστυνομία νὰ ξαναγυρίσετε πίσω. Θὰ σᾶς κρατήσῃ. Κι' ἐγώ... ἐγὼ θὰ πάω στὴ Σιβηρία... Συγχωρήσατέ με... ἐγώ.. ἐγὼ σᾶς συγχωρῶ. Εἶμαι ἡ τελευταία γυναῖκα πρὸς τὴν ὁποίαν μιλεῖτε, σεῖς δὲ εἴσθε ὁ τελευταῖος ἄνδρας, τοῦ ὁποίου θὰ σφίξω τὸ χέρι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... τὸ χέρι τὸ ὁποῖον μὲ καταδικάζει ! Εἶχε πάρει τὸ χέρι μου μέσα στὰ δικά της. Τὰ τελευταῖά της λόγια μ' ἔκαναν νὰ μὴ ἐπιθυμῶ τόσο νὰ δῶ τὸν Βαρῶνον.

— Φίλε μου, ἐξηκολούθησε, ὅ,τι κι' ἂν πάθετε, θὰ μὲ συγχωρήσετε, ὑποθέτω, ποῦ σᾶς ἔφερα στὸ σφαγεῖο, στὴν ἀγχόνη ;

— Ναί ! ἀναστέναξα κι' ἔτεσα στὸν καναπέ. Ναὶ θὰ σᾶς συγχωρήσω, σᾶς συγχωρῶ, δὲν πάω πουθενά.

— Μήπως εἴσθε ζηλότυπος ; μοῦ εἶπεν ἔξαφνα ἡ Ἑλένη. Μήπως ὑποθέσατε ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ ὁποιονδήποτε Ρῶσον... ἐγώ... τῆς ὁποίας ἡ μητέρα ὑπῆρξε ..

Διέκοψεν ἔξαφνα τὴν τελευταία της φράσι καὶ ἐξηκολούθεσε :

— Ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας μου δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν, ἐνῷ αἱ σχέσεις μας σᾶς ἔκαναν νὰ γνωρίσετε πολὺ καλὰ ταῖς πολιτικές μου ὑποθέσεις. Ἄκουστε λοιπόν. Ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἐκτὸς τῆς Ρωσίας ἀναρχικῶν μὲ τὴν ἐνταῦθα μυστικὴ Ἑταιρεία μας καὶ μὲ τοὺς διαφόρους ἄλλους κλάδους της, διεκόπη ἔξαφνα ἐξ αἰτίας τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ἀνεκάλυψε τὸ κρυπτογραφικό μας λεξικό, τοὺς συμβολικοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ μέσα ποὺ εἴχαμε διαθέσει γιὰ νὰ περνοῦν τὰ τηλεγραφήματά μας τὰ σύνορα. Ἂν δὲν κατορθώσουμε λοιπὸν νὰ συνεννοούμεθα κατὶ πάλιν, οἱ σκοποί μας ματαιοῦνται. Γιὰ νὰ κανονίσω λοιπὸν νέους κρυπτογραφικοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἄλλα μέσα ἐπικοινωνίας ἐκινδύνευα τὴ ζωή μου κι' ἔφθασα στὴ Πετρούπολι μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μὲ ὑποστηρίξετε. Ἀλλά, καθὼς φαίνεται, σεῖς θέλετε νὰ ἐπωρεληθῆτε τῆς ἀδυναμίας μου. Κρατᾶτε τὴ ζωή μου στὰ χέρια σας. . Κάμετε ὅ,τι θέλετε...

— Ἑλένη, τῆς εἶπα, ἡσύχασε. Δὲν θὰ σὲ προδώσω.

— Ναὶ το πιστεύω, ἀλλὰ καὶ πάλιν σᾶς φοβοῦμαι. Φυλαχθῆτε λοιπὸν μὴ μ' ἀγαπήσετε, γιατὶ ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ μ' ἀπολαύσετε, δὲν θὰ γίνω δική σας ..

— Τί λέτε Ἑλένη ;

— Λέγω τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ γίνω δική σας ποτέ. Ἡ ζωή μου ἀνήκει στὸν ἀγῶνά μας καθὼς καὶ ἡ τιμή μου. Ἂν μὲ προδώσετε δὲν θὰ κατορθώσω νὰ συνεχίσω τὴν ὑπόθεσί μου, ἔστω, ἀλλὰ θὰ μείνω ἀγνή. Δὲν θὰ διατρέξω κανένα τέτοιον κίνδυνο κοντά σας. Δὲν εἶνε ἔτσι ; Θὰ μὲ σεβασθῆτε... Θὰ παύσετε νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς γυναῖκα ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἐρωμένη. Ἂν εἴσθε ἄνδρας, λυπηθεῖτε με !

Ἀφοῦ τὰ εἶπεν αὐτὰ μὲ κύτταξε καλὰ-καλὰ στὰ μάτια περήφανη σὰν Βασίλισσα καὶ μπῆκε κατόπιν στὸ δωμάτιό της ἀφίνοντας τὴν πόρτα της ἀνοιχτή.

Σηκώθηκα καὶ προχώρησα γιὰ νὰ φύγω. Εἶχα μισοανοίξει τὴ πόρτα, ὅταν ἡ Ἑλένη ξαναῆρθε κοντά μου καὶ μὲ ρώτησε :

— Πηγαίνετε στὸν βαρῶνον Φρίεδριχ ;

— Ὄχι. Πηγαίνω στὴ Λέσχη τῶν Θαλαμηγῶν, τῆς εἶπα μὲ συντριβή.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ τότε. Εἶχα πάντοτε πεποίθησι σ' ἕνα Ἀμεριχανὸν κύριο σὰν καὶ σᾶς.

Βγαίνοντας σὲ λίγο, πρόσεξα νὰ δῶ ἂν δώσαμε καμμιὰ ὑποψία.

Φοβόμουν τὰ πάντα... Ἀγωνία μοῦ ἐπίεζε τὴν καρδιά. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μὲ κατεδίωκεν ἡ Ρωσικὴ δικιοσύνη. ἡ Ρωσικὴ Ἀστυνομία !

Ὁ γραμματεὺς τοῦ ξενοδοχείου μὲ ρώτησε καθὼς περνοῦσα μήπως ἔχασα καμμιὰ ἀπ' ταῖς ἀποσκευαῖς μου. Εἶχε προσέξει ἄραγε τὴ νευρική μου κατάστασι καὶ μοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ;

Μήπως ἦταν κι' αὐτὸς πράκτωρ τῆς Ρωσικῆς Μυστικῆ; Ἀστυνομίας ;

Ἀφοῦ συνῆλθα, ἐζήτησα νὰ μὲ ὁδηγήσουν στὴ Λέσχη καὶ ὁ γραμματεὺς μοῦ διέθεσε ἀμέσως ἕνα ὑπηρέτην.

Κατεβαίνοντας στὴ σκάλα, συναντήσαμε ἄλλους δύο ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι μὲ κυττάζανε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων καὶ ψιθυρίζανε κάτι Ρωσιστή....

Μήπως ἦσαν καὶ αὐτοὶ κατάσκοποι ; Ὅλα μοῦ ἐφαίνεναο τρομερά.

Ἔξω τέλος εὑρέθηκε μιὰ ἄμαξα. Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε νὰ πάρῃ θέσι δίπλα στὸν ἁμαξᾶ.

Καθὼς ἀνέβαινε ὁ ὑπηρέτης, μοῦ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιά. Ὁ ἁμαξᾶς ἐπίσης σὰν νὰ μὲ κύτταζε.

(Ἀκολουθεῖ)